ם קמ"ל דבהא מודה: להקטיר לבונתה למחר

רבי יוםי אומר פסול ואין בו כרת: אמר ר"ל

אומר היה ר' יוםי אין מתיר מפגל את המתיר

וכן אתה אומר כן בשני בזיכי לבונה של לחם

הפנים שאין מתיר מפגל את המתיר מאי וכן

אתה אומר מהו דתימא מעמא דרבי יוסי

בלבונה משום דלאו מינה דמנחה היא אבל

בשני בזיכי לבונה דמינה דהדדי נינהו אימא

מפגלי אהרדי קמ"ל ומי מצית אמרת מעמא

דר' יוםי בלבונה לאו משום דלאו מינה דמנחה

היא והא קתני סיפא אמרו לו מה יו שינתה מן

הזבח אמר להן הזבח דמו ובשרו ואימוריו

אחד יו ולבונה אינה מן המנחה מאי אינה מן

המנחה אינה בעיכוב מנחה דלאו כי היכי

דמעכב להו קומץ לשירים דכמה דלאו

מתקטר קומץ לא מיתאכלי שירים ה"ג מעכב

לה ללבונה אלא אי בעי האי מקטר ברישא

ואי בעי האי מקמר ברישא ורבנן כי אמרינן אין

מתיר מפגל את המתיר 🗗 🌣 (גבי שחם אחד מן

הכבשים לאכול מחבירו למחר דאמרת שניהם

החלה או אוחו הסדר כו'. וטעמא דרבי יוסי מפרש בגמ': גב" ימין ושמאל לאו דוקא: לא נחפגל ירך שחאל. והאוכלה אין חייב כרת: אילו איטמי חד אבר. לאחר שהופרש מן הבשר: לטולם אין בו כרח. בלחם האחר שלא חישב עליו: עד שיפגל בא! בשחיהן 0 החלות בכוים. כלומר אפילו לא פיגל אלא בכוית בין שתיהן הוי כולהו פיגול: באחם מהן לא. נתפגלה

קמ"ל דבהא מודה. דטעמא לאו משום הכי הוא אלא משום דמפרש

לקמן אין מתיר מפגל יב] מתיר: אומר היה ר' יוסי. כלומר ה"ט דר'

יוסי: אין מתיר מפגל את המתיר. אין עבודת מתיר זה כגון קומן

מועלת לפגל יג] מתיר האחר הלבונה במחשבה שהוא מחשב על הלבונה

בעבודת הקומך: וכן אתה אומר

בבויכי לבונה. שאם הקטיר האחד

מבזיכי לחם הפנים ע"מ להקטיר

האחר למחר אינה מחשבה לפגל:

מאי וכן. פשיטא דכל היכא דאיכא

שני מתירין פליג ר' יוסי: לאו מינה

דמנחה היא. דזו סולת וזו לבונה:

אינה בעיכוב מנחה. כלומר לעולם

טעמא משום דאין מתיר מפגל את

המתיר וה"ק להו הזבח כולו אחד והדם הוא יד! מתיר את האימורים

הלכך כי חישב על האימורים חוץ

לזמנו בשעת עבודת דם לאו שני

מתירין נינהו אבל לבונה אינה מעכבת

מנחה אינה בכלל עכוב שירים יואין

הקומץ מעכב הלבונה מהקטיר כי

היכי דמעכב שיריים הילכך הויא לבונה

מתיר בפני עלמוי) ואמר אין מתיר

מפגל את המתיר: היכא דלא איהבעו

בחד מנא. כגון גבי כבשי עלרת דמודו

רבנן בסיפא דמתני׳ח) שחט אחד מן

הכבשים לאכול מחבירו למחר שניהם

כשרים דשניהם מתירין את הלחם

שו] התם ודאי אמר אין מתיר מפגל את

המתיר: ליקוט לבונה. דלאחר הקטרת

הקומץ היה מלקט הלבונה מעל הסלח

ומקטירו: משום הולכה נגעו בה.

שוה ש) שליקטה ונתנה לכהן מיעט

בהילוך הכהן והולכה אחת מן העבודו׳

דגמרי׳ מזבחים דכתיב בהו הולכה

מון דכתיבי) והקריבו בני אהרן ואע"ג

דאמר מר (זבחים דף ד.) זו קבלת הדם

אפ״ה לשון הולכה הוא כדאמרינן

בסוף הכל חייבין בראייה (חגיגה יא.):

שלה ברגל. כגון זרי שלה זו ממקומו

אלא ליקט והושיטה לכהן: מנינא.

דליקוט לבונה עבודה היא: זה הכלל.

בפ"ק [יב.] וקחשיבל להנך ד' עבודות

חשובות. קומך דמי לשוחט דוה נוטל

ומפריש חלק יין לגבוה מחלק כהנים

וכן זה: המם ממילא. נופל הדם

במזרק הכא שקיל קומץ ורמי בכלי:

יח] ה"נ. בליקוט לבונה: קדושת כלי

הוא. ישו מודמקדש מקבל דם בכלי

והנותן בכלי מקדש ה"נ קומן בכלי

ובדבר זה דומין אבל ליקוט לבונה

דלא דמי לחדא מהנך לאו עבודה

היה: מתני' שני כבשים. כבשי

עלרת דכתיב ושני כבשים בני שנה

לזבח שלמים (ויקרא כג) ואותם כבשים

מתירין ומקדשין לשתי הלחם ואע"ג דו׳ כבשים ופר ואילים שנים ושעיר

עזים כתיבי התם ב] מפרש בפרק

התכלת (לקמן מו.) שאין הלחם קדוש

אלא בשחיטת שני כבשים שלמים הואיל והחקקו עמו בתנופה: אומו עין משפם גר מצוה

ל"ק, ז) עלמו הס"ד אח"ל מה"ד כי אמר אין מחיר מפגל אח המחיר אלא היכא דלא כו' והד"א. ל"ק, מ) [לקמן טו:], ע) שור. ל"ק, ל) [ויקרא א], ל) וה. ל"ק, ל) קחשיב. ל"ק, מ) דמקבל מקדש לאחר כו'. נ"ק,

תורה אור השלם

הגהות הב״ח

(מ) רש"י ד"ה אי אמרת וכו' זה בזה נמחשנתו:

מוסף רש"י

ליקוט לבונה. ואת כל הלבונה, גבי הקטרה כתיב דמקטר קומץ ולבונה כי הדדי. (פוטה יד: ועי׳ ברש״ש כאן). זה הכלל כל הקומץ ונותן בכלי והמוליך והמקטיר. עבודות הללו מפגליו בר" עבודות הללו מפגלון במנחה בדומריטן מזבחים במנחה במקדשל הדמריטן מובחים (דף ב:) דאימקש מנחה לחטאת, המוסהאל הקיקשל מנחריטן ממשבה דפוסלת במנחה, ומינה מה זבח במנל בדי עבודות שאימנה וקבלה הולכה וזריקה בדאמריטן במ"כ אף מנחה בד" עבודות, קמילה בינה שחווה נותחו או בינה שחווה בינה בינה בינה הינה או כנגד שחיטה ומתן כלי כנגד קבלה והולכה כנגד הולכה והקטרה כנגד זריקה (דעיד רט. בשלמא קומץ. מפגל להיינו כשוחט שמוליה דם שהוה ומתפגלין אף כל מפגלין ומתפגלין אלא משום דכיון דלא סגיא ליה דלא עבד דלא סגיא ליה דלא עבד.

קומן לכלי לקדשו בחוכ

קומן לכלי לקדשו בחוכ

בכלי שרת פסולה ואמריע

בכלי שרת פסולה ואמריע

בכלי שרת פסולה האמריע

בכלי שרת פסולה האמריע

בכלל אינדי דהוה אדם, דס

לא לשרא לקדשמיה סכין

וקדומיה בכלי ויונוא אחרימא,

בנואר בהמה הדר בעי לקבוליה

וקדומיה בכלי זיונוא אחרימא,

דמה הדבו מותו מוד מיוני הדבות מותר קורטים לכני דמנו מומרים, קומן נמי לפנייג דקנדם מנמה כולה בכלי בעי לקדוםי קומן אימנה למרים, הלכך עבודה מנמה האינת להבלה. הלכך למיל חשובה היקים להלוקום מנחות בהיקים להלוקום מנחות בשלמים לשלמים, דהל אימנים, בשלמים לשלמים, בשלמים לשלמים.

שימה מקובצת (המשך) אמאי לא קאמר תסתיים דר׳ ינאי הוא דקאמר לא אפשר לתקוניה מדקאמר הכא לקוט לבונה בזר פסולה וצ"ע. תו"ח:

מתערב וטעמא דר׳ יוסי במתני׳ דאמר פיגל בחלות משום הכי כי ערבינהו [לחלות] מתערב וטעמא דר׳ יוסי במתני׳ דאמר פיגל בחלה זו לא נתפגל חברתה

כדאמרינן בסוף שמעתין דמפיק ליה מקרא אי פלגינהו דמיפלגי אבל ירך דליכא קרא מפגלין לירך שניה בסתם. תו"ח: יכ) מפגל את המתיר: יג) לפגל המתיר האחר כגון הלבונה: יד) הוא המתיר את האימורים להקטיר הלכך כי חישב על האימורים להקטיר חוק לזמנו המתיד: אן לפגל המתיד האחר כגון הלכונה: יין הוא המתיד את האימורים להקטיר הלכך כי חישב על האימורים הקטיר חוץ לומנו
בשעת עברת הדם מפגל דלאו שני מתידין כר אינה בעיכוב מנחה כלומר אינה בכלל עיכוב השירים ואין הקומץ כר דמעכב השירים
פון הלחם הלכך החם ודאי אמר דאין: פון הולכה נדסורים: יון חלק גבוה: יון בכל הסיד ומהיד דכיון דלא טגי דלא עברי קירוש בקומץ
דאמרינן בפ״ב דסוטה (דף יד ע״ב) מידי הדהי אדם אף על גב דקרישתיה הסכין בצואר הדר מקדש ליה בכלל שרת הכי נמי אך על גב
דקריש למנחה כולה הדר בעי קרושי לקומץ: עין הוא דהמקבל מקדש לדם בכלי והנותן בכלי מקדש קומץ בכלי וחיבת הכי נמי נמחק:
ב) המם הריץ הנך פדומפין נימה ודקא הדר וכתבי לה גבי מוספים בפרשת מוסף. דש"י כת"י: פ!) בשתי החלות ותיכת בשתיהן נמחק:
ב) יריכות דמשום דמובה: כנן חלות נמי ה"ט: כדן ברגל כוי וחיבת הוא נמחק: כו פוגיל. גליון מדאמרינן דטעמא דר"י משום דפלגינהו
מפלגי וכל חלה חלוקה לגוף אחת דכתיב ד) שתים החלות. תו"ח: מ! כאן כשמערב ותיבת כמו נמחק:

636

בושום הולכה נגעו כה קסבר הולכה שלא ברגל כו'. נסוף פ"ק דובחים (דף יג:) שמעתי שטבילת אלבע מפגלת וחד טעמא

הוי פיגול 6 אם איתא דחשיבא

כשרים) יו ה"מ היכא דלא איקבעו בחד מנא אבל היכא דאיקבעו בחד מנא כחד דמי א"ר ינאי ליקוט ילבונה בזר פסול מ"ט א"ר ירמיה משום הולכה נגעו בה יו קסבר יהולכה שלא ברגל שמה הולכה 🗈 והולכה בזר פסולה אמר רב מרי אף אגן גמי תנינא זה ⊕הכלל כל הקומץ ונותן בכלי והמוליך והמקמיר בשלמא ש קומץ היינו שוחם מוליך גמי היינו מוליך מקטיר היינו זורק אלא נותן בכלי מאי קא לאחר שהובדלו זו מזו ול״ע ובקונטרס עביד אילימא משום דדמי לקבלה מי דמי התם ממילא הכא קא שקיל ורמי אלא :פירש בע"א משום דכיון דלא סגיא ליה דלא עבד לה פיגל עבודה חשובה היא על כרחיך משוי לה כקבלה ה"ג כיון דלא סגיא לה דלא עבד לה עבודה חשובה היא על כרחיך משוי לה כי הולכה לא לעולם דדמי עבו לה עבודה האו על כודה כשו להיכי התכנה לא לעוכם הרויהו לקבלה ודקא קשיא לך התם ממילא הכא קא שקיל ורמי: מתני' שחט קדושת כלי הוא מה לי ממילא מה לי קא שקיל ורמי: מתני' שחט שני כבשים לאכול אחת מן החלות למחר הקטיר שני בזיכין לאכול אחד מן הסדרים יו למחר רבי יוםי אומר אותו החלה ואותו הסדר שחישב עליו פיגול וחייבין עליו כרת והשני פסול ואין בו כרת וחכמים אומרים יזה וזה פיגול וחייבין עליו כרת: גמ' אמר רב הונא אומר היה רבי יוסי פיגל בירך של ימין לא נתפגל הירך של שמאל מאי מעמא יאיבעית אימא סברא ואיבעית אימא קרא איבעית אימא סברא לא עדיפא מחשבה ממעשה הטומאה אילו איטמי חד אבר מי איטמי ליה כוליה ואיבעית אימא קרא יוהנפש האוכלת ממנו עונה תשא ממנו ולא מחבירו איתיביה רב נחמן לרב הונא ס(וחכמים אומרים) לעולם אין בו כרת עד שיפגל בשתיהן בכזית בשתיהן אין באחת מהן לא מני אילימא רבנן אפילו באחת מהן נמי אלא פשיטא רבי יוסי יוסי אי אמרת בשלמא חד גופא הוא מש"ה מצטרף

חבירתה: אפינו באחם מהן נמי. דהה אמר במחני׳ זה וזה פיגול: אי אמרם בשלמה. גבי יריכות כב] דמובח אחד אתו חד גופא נינהו ואי פיגל בזו נתפגלה זו משום הכי מצטרפות חלות חלי זית מזו וחלי זית מזו כי ערבינהו דחישב על מנת לאכול הופטו למחר בין שחיהן דמהני להו מה שעירבו זה (6) במחשבחו כאילו באו שחיהן מגוף אחד דאמרינן לקמן (דף יד:) דעירב מחשבחו מהני לגרפן וגבי חלות בין ה"ע דבאחת מהן לא נתפגלה חבירתה משום דלא מחד גופא אתו ובמחשבתו נמי לא עירבן: חצי מתיר א"כ היכי קתני בסיפא . דמתני׳ שחט אחד מן הכבשים לאכול ממנו למחר הוא פיגל וחבירו לא פיגל והאיך הוא פיגל והלא הוא מפגל בעסק חצי מתיר הוא זה דכתני שחט אחד מן הכבשים לאכול ממנו למחר הוא פעל חבירו לא פעל והאיך הוא פעל והלא הוא מפגל בעסק חצי מחיר הוא זה ומלותה איר איל קמן במתני אי פעולין בחצי מהיות הוא מה או או או מרוב להייד איר או קמן במהני אי פעולין בחצי מהייד לאכול ממנו למחר (אין) [לא הוי] מפגל בחצי מתיר שהרי כל אחד ואחד מן הכבשים שיפגל כל המתיר ו"דע בשום באל ברגל כיו (נמחק בזה הדבור יותר את צעמו בלא ברגל לענן היותר הלחם אין כל אחד האחד האחד ביותר מה בשום באליני אמרוא משחם במשח לא ברגל ליותר מהוא באליני אמרוא משחם הפול אם החבב הולכה שלא ברגל לא שמה הולכה וקטול מידי הולכה שלא ברגל לא שמה הולכה וקטולה בורן שמיעט בהולכת כהן [ורי"] מא בליקוט והלוב אינו (פרי לא מובחים או בשום באורי בהן מוליכה להן והחדירו כהן (ורי") באל ליקוט והליקוט אינו (פרי לא שלה החלכה ומלה באלים ולא מובחים אמרי בהן מוליכה והולכה שלא ברגל ליקוט והליקוט אינו (פרי להוא שהי בהן מוליכה בור פולה בשלה (פריק קמא) דובמים קאמר הוליכו ודי וחחדירו כהן וחדר והולים להיו הוא בר בני ר' חייא ור' ינאי חד אמר פסול מר סבר (אפשר) להקונה ומר סבר (לא) אפשר לתקונה ומימר בה בני ר' חייא ור' ינאי חד אמר כשר וחד אמר פסול מר סבר (אפשר) להקונה ומר סבר (לא) אפשר לתקונה ומימר

א) נראה דלי"ל דיול דוא דמי להחם כלל דלקמן מיירי במחשב בשעח הקטרח וכיו. ב) אולי צ'יל המעכב להו אימורים לגשד דנהי דאה הוקטר וכי. ג) נראה דלי"ל בליקוט לבונה אי שמה הולכה איכא למילף מהולכה דאברים דפסולה בור אבל אי לא שמה הולכה ליכא למילף משוכה של. דאי משום דמסרה וכי.

הוא דמסיק עלה אף אנן נמי תנינא, כי הכא ואפ״ה לא קאמר עלה קסבר הולכה עלא ברגל ב־! הוא: לאבול אחד מן הסדרים. הוא הדין חלה אחת מן הסדרים שאותו

הסדר פיגול בה] מדבעי רבי יוחנן בגמ' בלחמי תודה מהו במנחת מאפה תנור מהו משמע דמיבעיא ליה משום דהוו שני מינים אבל אותו מין פשיטא דנתפגל והא דקאמרינן בגמרא אילו איטמא חד אבר מי איטמא כוליה אע"ג דשייך האי טעמא בחלה אחת שאם נטמאה אחת לא נטמא כל הסדר מ"מ לענין פיגול נתפגל הואיל והוקבעו בסדר אחד וחשיב כחד לעניו פיגול טפי מפיגל בירך של ימין דלא נחפגל ירך שמאל ושמא גם לענין טומאה אם נטמאה אחת נטמא כל הסדר והא דנקט הכא ובסיפא אחד מן הסדרים ולא נקט חלה אחת מאחד מן הסדרים ס משום רבותה דר"י ובסיפא משום רבותא דחכמים דאע"פ שחישב על כל הסדר אפ״ה אותו סדר דוקא פיגול וטמא והשני אינו פיגול וטהור: אי אמרת בשלמא חד גופא. נראה דהשתא נמי ס"ל דהא דמלטרפיז כי ערבינהו היינו מטעם דדרשינן לקמן (דף יד:) הכתוב עשאן גוף אחד והכתוב עשאן שני גופין ומש״ה פריך אי אמרת בשלמא דשתי ירכות חשיבי חד גופא דאם פיגל בזו נתפגלה זו מש״ה מלטרף בין ש כמו כשמערב דהכתוב עשאן גוף אחד אלא אי אמרת דשתי ירכות נמי חשיבי תרי גופי מה מועיל מה שעשאן הכתוב גוף אחד דאפשר 🗗 נמי דלמאי דקסבר רב הונא אם חישב בשתי הירכות בכזית לא

ג א מיי' פי"ח מהלכות פסוה"מ ה ג מיי' פי"ז מהלכות פסוה"מ הלכה י יא:

שימה מקובצת

קמ"ל דבהא מודה ר"י (6) קמ"ל דבהא מודה ר"י וטעמיה לאו משום דאין מפגלין בחצי מתיר אלא משום דאין מתיר מפגל מתיר אבל קומץ ע"מ להקטיר קומצה למחר אין . זה מתיר (אחר) אלא במתיו עצמו שהוא עובד מחשב לעוותו משמע לפי המסקנא לעותו משמע לפי המקנא דהכא דמ"ל שפיר לדי" דהכפגלין בחצי מתיר ותימה דאמרינן לקמן בפירקו פגיל בקומן ולא בלבונה ר"מ אומר פילו חייבין עליו כרת ותכמים בילו וחייבין עליו ברת ותכמים בילו דמייד אין בו ברת עד שיפגל בספגלין בחצי מתיר והכא מסקינן דלב"ע מפגלין בחצי מסקינן דלב"ע מפגלין בחצי מחיר ו"ל או דהבא מיירי וי"ל א) דהכא מיירי במחשב בקמיצה לעוות הלבונה שהיא חצי מתיר אבל לקמן מיירי דמחשב בשעת הקטרת הקומץ ולא חישב בשעת הקטרת הלבונה והיינו מחשב פ"ה. דבשעה שהקטיר הבזך . של לבונה חישב על חבירו חוץ . לזמנו ולא נהירא דלקמן פליגא סילוק בזך זה להקטיר בזך חבירו למחר וכשסילק הבזך השני חישב להקטירו הוא נמי למחר דהוי עסק מתיר שלם דבשני הסילוקים היה מחשבה ומ״מ אינו פיגול לר׳ יוסי דאמר ומ"מ אינו פיגול לר' יוסי האמר אין מתיר מפגל מתיר: ובתוסי אחרות כתוב כגון שבשעת סילוק הבדן האחר חישב ולא הוי חצי מתיר דמיירי בשעת סילוק הבדן חישב להקטיר חבירו חוץ לומנו ובשעת סילוק השני חישב להקטיר הראשון . חוץ לזמנו ולא הוי חצי מתיו . כיון דפיגל בכל המתירין ע״כ: ג) מה שנא זו מן ותיבת שינתה (1) מה שנא זו מן ותיבת שינתה נמחק: ד) ולבונה אינה מן המנחח. אלמא במינה דהדדי תליא מילתא ומשני אינה בעיכוב מנחה כרי. ואלאו דרישא דמילתא קאי כמו שהולך ומפרש דאי בעי כרי. דלאו כי היכי דמעכב כרי מן הדינו אולו לומר ומי היכי הדינו לו לומר. הדין היה [לו] לומר נמי כי היכי דמעכב ב) דם אימורים אימורים מעכבין הבשר נהי דאם הוקטרו מעכבין הבשר נהי דאם הוקטרו אימוריו כשר מיהו אי אתנהו מעכבי (נמחק ונ"ל שכצ"ל) מפרש מתניתין דקתני דמו ובשרו ואימוריו אחד והיא ובשרו ואימוריו אחד והיא לשירים משדם דמעכב להו ה"יג דמו מפגל אימוריו משום דמו מפגל אימוריו משום לא [מצי] מעכב ללבונה ולא מצי מפגל ליה. תו״ח: ס] מן תיבת גבי עד תיבת כשרים נמחק: ו) היכא דלא איקבע בחד מגא פ״ה כבשי עצרת ועוד פי׳ לקמן במתני׳ ואע״ג דשבעה לקמן במתני׳ ואע״ג דשבעה